

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 7C/61/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6818202385
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladislav Ďurkáš
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2019:6818202385.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Revúca sudcom Mgr. Vladislavom Ďurkáňom v spore žalobkyne: D. H., V.. XX.XX.XXXX, B. P. J. XX/XX, XXX XX I., pr. zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, proti žalovanému: J. T., V.. XX.XX.XXXX, P. R.D. XX, XXX XX R., pr. zast. Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, o zaplatenie 991,33 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 696,34 Eur s príslušenstvom zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 200,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 200,- Eur od 20.11.2018 do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 59,66 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 06.12.2018 sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 991,33 Eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnila tým, že žalobkyňa a žalovaný v minulosti žili v spoločnej domácnosti. Žalobkyňa v tom období investovala do rekonštrukcie a zariadenia obydla žalovaného sumou 791,33 Eur, z toho rekonštrukcia dverí a zárubní - 696,34 Eur a kúpa komody - 94,99 Eur. Medzi stranami sporu bolo ústne dohodnuté, že v prípade ukončenia ich vzťahu a spolužitia žalovaný investovanú sumu žalobkyni vráti. Strany sporu ukončili vzťah dňa 31.10.2017. Žalovaný bol stranou súdneho sporu sp. zn. 4C/111/2016, z ktorého bol zaviazaný uhradiť sumu 400,- Eur. Žalobkyňa na žiadosť žalovaného tento záväzok uhradila a to dňa 26.09.2016. Podľa ústnej dohody strán sporu mal žalovaný vrátiť celú sumu do 12.07.2017. Žalovaný z uvedenej sumy vrátil len sumu 200,- Eur. Žalovaný bol vyzvaný k splneniu dlhu predžalobnou výzvou zo dňa 13.11.2018, pričom mu bola poskytnutá aj možnosť splácania dlhu v splátkach. Výzvu žalovaný neprevzal v odbernej lehote, doručená mu bola 19.11.2018. Nakoľko žalovaný žalobkyni žalovanú sumu nevrátil, dostal sa tak do omeškania, a to počnúc dňom 01.11.2017 pri bezdôvodnom obohatení v sume 791,33 Eur a pri dlhu v sume 200,- Eur je žalovaný v omeškaní s jeho vrátením počnúc dňom 13.07.2017.

2. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 25.02.2019, doručeným žalovanému dňa 11.04.2018, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný v lehote vecne odôvodnený odpor. Súd preto uznesením č. k. 7C/61/2018-42 zo dňa 03.05.2019 platobný rozkaz zrušil.

3. V odpore zo dňa 18.04.2019 žalovaný uviedol, že v prvom rade uvádzal, že žalobu vo vzťahu považuje v celom rozsahu za nedôvodnú. Žalovaný ďalej výslovne vzniesol námietku premlčania a nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 991,33 € považuje v celom rozsahu za premlčaný. Žalobkyňa podľa neho správne v podanej žalobe odkazuje na ust. § 451 Občianskeho zákonníka týkajúceho sa bezdôvodného obohatenia. Nesúhlasí však s tým, že by sa malo v predmetnom prípade jednať o pôžičku peňazí a nesúhlasí tak s aplikáciou ust. § 657 Občianskeho zákonníka, keď aj aplikácia inštitútu bezdôvodného obohatenia sa z podstaty veci vylučuje s aplikáciou inštitútu zmluvy o pôžičke. Žalovaný v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania odkazuje na ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka z ktorého vyplýva, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Všetky pokladničné doklady, resp. iné doklady o úhradách, ktoré žalobkyňa predložila v tomto spore sú z mesiaca september, resp. október roku 2016. Ak žaloba v tejto veci bola podaná na súd dňa 12.12.2018, stalo sa tak po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa, ak tvrdí, že finančné prostriedky vynakladala tak ako to uvádza v podanej žalobe, už v čase vynakladania musela mať vedomosť, že je to vynakladané v prospech žalovaného, teda inej osobe a už vtedy musela mať vedomosť o bezdôvodnom obohatení sa, ako i o výške bezdôvodného obohatenia sa. Žalovaný popiera akúkoľvek ústnu dohodu so žalobkyňou, že v prípade ukončenia vzťahu mal žalovaný investovanú sumu žalobkyňi vrátiť, resp. že by jej mal vrátiť sumu 200,- € do dátumu 12.07.2017 ako to uvádza žalobkyňa v podanej žalobe. Ďalej žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že žalobkyňa žiada od žalovaného vrátiť sumu 94,99 € titulom nákupu komody, avšak túto komodu si so sebou zobrala žalobkyňa, má ju u seba k dispozícii, takže žaloba v tejto časti je neopodstatnená. K nároku žalobkyne na úhradu sumy 696,34 € titulom rekonštrukcie dverí a záruční žalovaný uviedol, že žalobkyňa v podstate žiada už druhý krát to isté plnenie, keď na kúpu týchto vecí už v minulosti požičala žalobkyňa žalovanému peňažné prostriedky a tieto peňažné prostriedky jej žalovaný vrátil. Tieto finančné prostriedky pritom boli už predmetom iného sporu vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/26/2018, teda žalobkyňa nemôže žiadať ešte jedenkrát vrátenie toho istého, t.j. peňažných prostriedkov, ktoré už v minulosti požičala žalovanému na kúpu tých istých vecí.

4. K odporu žalovaného sa podaním zo dňa 16.05.2019 vyjadrila žalobkyňa, ktorá sa v celom rozsahu pridžala tvrdení a argumentácie uvedenej v žalobe. Poukázala na to, že žalovanému poskytla prostriedky na rekonštrukciu v sume 791,33 Eur, pričom ide o plnenie bez právneho dôvodu a vedomosť o tom, že k nemu došlo, získala až v deň ukončenia ich vzťahu. Pokiaľ by však súd dospel k inému záveru, žalobkyňa si uvedený nárok uplatňuje titulom pôžičky s tým, že splatnosť bola dohodnutá ku dňu ich rozchodu, teda ku dňu 31.10.2017. Má za to, že žaloba bola podaná včas. Nie je pravdou, že komodu v hodnote 97,99 Eur si po rozchode vzala žalobkyňa. Táto ostala po jej odchode zo spoločnej domácnosti v byte, ktorý dovtedy strany sporu spoločne užívali. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že požičané prostriedky si už žalobkyňa vymáhala v spore sp. zn. 7C/26/2018, žalobkyňa uviedla, že šlo o vrátenie iných finančných prostriedkov ako v tomto spore.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne doručenom súdu dňa 04.06.2019 uviedol, že v žiadnom prípade nemôže súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že vedomosť žalobkyne o tom, že došlo k plneniu bez právneho dôvodu, a tým pádom k bezdôvodnému obohateniu, získala žalobkyňa až v deň ukončenia vzťahu žalobkyne a žalovaného. Veď predsa už v čase vynakladania finančných prostriedkov z jej strany, jej musel byť zrejmý účel vynakladania týchto finančných prostriedkov, najmä skutočnosť, že za tieto finančné prostriedky nakupuje materiál na zabudovanie, resp. potrebný na rekonštrukciu cudzej nehnuteľnosti, a teda už v tomto okamihu jej muselo byť jasné, že vynakladá finančné prostriedky v prospech inej osoby. Obdobne to platí aj o zaplatení sumy 200,- € v súdnom konaní vedenom na OS Revúca pod sp. zn. 4C/111/2016. Žalobkyňa však ďalej uvádza, že (alternatívne) žiada priznať žalovanú sumu titulom pôžičky s tým, že splatnosť pôžičky bola dohodnutá ku dňu ich rozchodu, teda ku dňu 31.10.2017. S posúdením právneho vzťahu ako zmluvy o pôžičke nemôže žalovaný v žiadnom prípade súhlasiť, keďže žalobkyňa nepreukázala žiadnu dohodu o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, nehovoriac o tom, že predmetný vzťah žiada primárne posúdiť z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom jej samej z toho fakticky nemôže byť zrejmé, či sa jedná o zmluvu o pôžičke, resp. o bezdôvodné obohatenie, čím sa vytráca akýkoľvek zmysel dojednávania pôžičky a jej podstatných náležitostí, najmä dňa splatnosti, ktorý v tom čase nemohol byť známy. Čo sa týka hnutelnej veci - komody, k tejto hnutelnej veci sa žalovaný už vyjadril v jeho predchádzajúcom písomnom podaní v tejto veci, keď uviedol, že touto komodou on nedisponuje. Podľa jeho vedomostí by sa táto hnutelná vec mala nachádzať v byte na

ulici R. v meste I., ku ktorému má zabezpečený prístup práve žalobkyňa. K ostatným sporným otázkam sa žalovaný vyjadrí na pojednávaní v tejto veci.

6. Vo veci súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými podaniami strán sporu a oboznámením listinných dôkazov, a to: pokladničné doklady z Mercury market Slovakia s.r.o. v sume 156,- Eur, v sume 490,44 Eur platené v hotovosti zo dňa 21.10.2016 zálohová, pokladničný doklad zo dňa 10.9.2016 za tovar komoda biela farma, 4 zásuvky v sume 94,99 Eur, doklad na sumu 49,90 zo dňa 21.10.2016 dvere, informácia o platobnom príkaze na sumu 400,- Eur zo dňa 26.9.2016, predžalobná výzva, doručenky k predžalobnej výzve, čestné vyhlásenie H. E. zo dňa 04.09.2018, čestné vyhlásenie E. H. zo dňa 02.12.2018, čestné vyhlásenie J. L. zo dňa 04.09.2018, čestné vyhlásenie R. H. zo dňa 04.09.2018, fotokópia sms-komunikácie medzi stranami sporu, spisový materiál č. k. 7C/26/2018, ako aj s celým obsahom spisu, výsluchmi strán sporu a výsluchom svedka, a na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

7. Z platobného príkazu zo dňa 26.09.2016 vyplýva, že z účtu S. T. bolo dňa 26.09.2016 odoslaných 400,- Eur na účet príjemcu S.: T..

8. Z pokladničných dokladov priložených k návrhu vyplýva, že dňa 10.09.2016 zaplatila žalobkyňa v spoločnosti MERKURY MARKET SLOVAKIA zálohu 156,- Eur, sumu 94,99 Eur za komodu, dňa 21.10.2016 zaplatila žalobkyňa za tovar 490,44 Eur a 49,90 Eur.

9. Z predžalobnej výzvy zo dňa 13.11.2018 vyplýva, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na úhradu sumy 556,17 titulom jej investovania do rekonštrukcie a zariadenia obydla žalovaného, sumy 200 Eur titulom uhradenia záväzku žalovaného v spore 4C/111/2016 v sume 400 Eur, z ktorej bolo vrátených 200 Eur a dlh predstavuje 200,- Eur a na úhradu sumy 1300 Eur titulom pôžičky, o ktorej sa vedie konanie na Okresnom súde Revúca č. k. 7C/26/2018, kde bola pôvodne žalovaná suma 2 000,- Eur a došlo k späťvzatiu v časti 700,- Eur.

10. Z doručení k uvedenej výzvy vyplýva, že predžalobnú výzvu si žalovaný neprevzal v odbernej lehote, zásielka bola uložená na pošte na 5 dní odo dňa 19.11.2018 a ako nedoručená sa vrátila právnenému zástupcovi žalobkyne dňa 27.11.2018.

11. Z sms komunikácie predloženej žalobkyňou vyplýva komunikácia medzi žalobkyňou a kontaktom označeným ako „J. T., tel +XXXXXXXXXXXX“, podľa ktorej sa žalobkyňa pýtala žalovaného kedy jeho matka vráti žalovanej peniaze, na čo on odpovedal, že vo štvrtok. Na otázku „a ty mi kedy mienis vrátiť tie 2 tisícky?“ žalovaný opovedal: „ja ti idem 1900“

12. Podľa neosvedčených kópií čestných vyhlásení dňa 04.09.2019 H. E., J. K., R. H. a dňa 02.12.2018 E. H. čestne vyhlásili, že majú vedomosť o tom, že dňa 12.07.2016 žalobkyňa ústne uzavrela zmluvu o pôžičke a odovzdala žalovanému dňa 12.07.2016 500,- Eur a že majú vedomosť o tom, že uzavrela ústne zmluvu o pôžičke a v októbri 2016 odovzdala 1 500,- Eur žalovanému.

13. Zo spisu Okresného súdu Revúca vedeného pod sp. zn. 7C/26/2019 vyplýva, že žalobou zo dňa 13.07.2018 žalobkyňa v uvedenom konaní žiadala priznať jej voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 2 000,- Eur s príslušenstvom titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke zo dňa 12.07.2016, predmetom ktorej bolo poskytnutie sumy 500,- Eur a titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke z októbra 2016, predmetom ktorej bolo poskytnutie sumy 1 500,- Eur určenej na prerábku bytu. Výzvou zo dňa 05.11.2018 súd vyzval žalobkyňu na predloženie dokladu preukazujúceho požičanie sumy 500,- Eur, na ktorý odkazovala v žalobe. Následne dňa 12.11.2018 žalobkyňa vzala časť žaloby v sume 700,- Eur s príslušenstvom späť a žiadala žalovaného zaviazat' na úhradu sumy 1 300,- Eur s úrokom z omeškania 5 % počnúc dňom 01.11.2017 až do zaplatenia. Platobným rozkazom zo dňa 29.11.2018 súd žalobe v uvedenej časti vyhovel.

14. Z výsluchu žalobkyne na pojednávaní vyplynulo, že so žalovaným tvorili pár zhruba pred 6 rokmi. Žalovaný ju mal nahovoriť, aby si kúpili byt. Ona do toho bytu investovala, zaplatila ho, ale predajca prepísal byt iba na žalovaného. Tak sa rozišli. On jej ten byt splácal po 100 Eur. Pred tromi rokmi sa opäť dali dokopy. Žili spolu a dohodli sa, že na ňu žalovaný prepíše polovičku bytu s tým, že on do neho investoval, tak on polovičku bytu prepíše na žalobkyňu, až keď do bytu investuje ona. Čo aj urobila. Pred

dvoma rokmi do bytu investovala cca 1 500,- Eur no on si to potom rozmyslel a povedal jej, že peniaze jej vráti, keď sa rozídu. Uviedla, že predmetom konania 7C/26/2018 boli položky, na ktoré žalovanému požičala a to komody a skrine v sume 400,- Eur, prerábka balkónu 500 Eur a suma, za ktorú vyplatila časť dovolenky 200,- Eur a ďalších 200-300 Eur, ktoré mu dala ako vreckové na dovolenku. 700,- Eur, v ktorej časti bola žaloba vzatá späť v konaní 7C/26/2018, to sú sumy prerábky, investovania do dverí, zárubne a komody, ktoré si uplatňuje v tomto konaní. Čo sa týka sumy, za ktorú mal na ňu prepísať polovicu bytu, tak ona už nerátala, čo v tom konkrétne bude, spolu to bolo tých 2 000,- Eur, aby to bolo spravodlivé a v tom už boli zahrnuté aj peniaze, na prerábku či už skrine, komody, balkón a ktoré boli predmetom iného konania aj peniaze na prerábku, ktoré sú predmetom tohto konania, a taktiež sumy na testy DNA ako aj vreckové a časť vyplatenia dovolenky. Čo sa týka komody má za to, že žalobca si ju míli s inou komodou, ktorú ona priniesla do bytu. Čo sa týka komody žalobkyňa ju kupovala s tým, že ju budú spoločne užívať v predmetnom byte. Po rozchode si žalobkyňa z toho bytu, zobrala inú komodu, ktorú tam priniesla. Komoda, ktorá je predmetom tohto sporu tam ostala. Čo sa týka sumy 400,- Eur, ktorú vyplatila na testy DNA v konaní 4C/111/2016, tak so žalovaným sa dohodli, že časť tej sumy teda 200,- Eur jej mal žalovaný vrátiť v podobe práčky, ktorú jej dal do jej bytu, ktorý prenajímala, teda dohodli sa tak, že 200,- Eur jej už nemusí vracať, nakoľko jej dal svoju práčku v tejto sume. Čo sa týka dohody na vrátení zvyšnej sumy 200,- Eur ku dňu 12.07.2017, toto preukázať nevie, vedia o tom známi, vie o tom mama, ktorá to neprizná, bola to ústna dohoda medzi nimi. Navrhol to žalovaný. Čo sa týka tej komody, žalobkyňa neskôr uviedla, že ju nevníma ako svoje vlastníctvo, že ju kupovala jemu. Brala to, tak, že investuje do jeho bytu. Čo sa týka sumy 200,- Eur, ktorá je predmetom tohto konania, za testy DNA, žalobkyňa pri výsluchu neskôr špecifikovala že táto suma netvorí sumu 2 000,- Eur, za ktorú mal na ňu žalovaný previesť polovicu bytu, tá bola tvorená iba sumou 200,- Eur, ktorú jej on vrátil v podobe práčky.

15. Pri výsluchu na pojednávaní žalovaný uviedol, že čo sa týka kúpy toho bytu, tak ona ho mala kupovať, vyplatila celú sumu bytu 5 000,- Eur, ale potom od zmluvy odstúpila. Predajca jej už nemal z čoho vrátiť peniaze, tak ten byt kúpil žalovaný, ktorý ho vyplácal predajcovi a on z tých peňazí, ktoré žalovaný zaplatil predajcovi, vyplácal tú sumu zaplatenú žalobkyňou jej. Nie je pravda, že došlo o dohode o prepise bytu na žalobkyňu, keď ona investuje 2 000,- Eur do bytu žalovaného. To do neho hučali žalobkyňa so svojou mamou, že by to bolo takto spravodlivé, že keď už investovala do toho bytu, tak by bolo spravodlivé previesť polovicu bytu na ňu. Komoda, ktorá je predmetom tohto sporu, bola to biela skrinka pre psy, tú si tiež vzala späť. Žalovaný ňou nedisponuje. V sume, ktorú ona investovala do bytu boli zahrnutých 400 Eur na vstavané skrine. V tom ale nebola tá spomínaná komoda a bolo tam cca 400-500,- Eur na prerábku dverí a zárubní. Neboli tam žiadne sumy uvádzané tu na pojednávaní, čo sa týka prerábky balkóna tých 500,- Eur. Taktiež mu nehradila dovolenku ani žiadne vreckové. Čo sa týka sumy 400,- Eur za to DNA tak naozaj dohodli sa na tom, že jej dá žalovaný práčku to bola v podstate polovica tej sumy a tých zvyšných 200,- Eur mal žalovaný za to, že jej vrátiť v konaní 7C/26/2018 v rámci tam žalovanej sumy. Žiadna dohoda o tom, že do 12.07.2017 má vrátiť tých 200,- Eur nebola. Príjem žalovaného v tom čase bol do 700,- Eur v čistom. Čo sa týka vyjadrenia v správach „idem ti 1900“, žalovaný uviedol, že to bolo myslené ironicky, ona vždy chcela od neho nejaké vysoké sumy. Stále hovorila o 2 000,- Eur. Úrokovala si tie sumy ako banka. Tak to napísal ironicky, chcel napísať, že idem 1999, nemyslel to vážne. Sumu 1 300,- Eur zaplatil, lebo už chcel mať od žalobkyne pokoj, myslel si, že sú v tom už aj úroky. Komodu, ktorá je predmetom tohto sporu žalovaný nepovažoval za svoje vlastníctvo, vždy mal za to, že ona ju kupovala a je to jej vlastníctvo.

16. Z výsluchu svedkyne D. T., matky žalovaného súd zistil, že v tomto konaní podľa nej ide o sumu peňazí, ktorú už jej syn vrátil. Je to 1 400,- Eur, bolo to za tie dvere a už nevie presne čo konkrétne. Nepamätá si však, kedy jej syn tie peniaze vrátil, ani kedy jej o vrátení peňazí hovoril. Taktiež syn zaplatil aj za skrine, ktoré tam kúpili. O sume peňazí za DNA testy v inom konaní svedkyňa vedela a má za to, že syn už tieto peniaze vrátil. Dvere boli podľa svedkyne zabudované v mesiacoch september, október 2016, nebola si istá, či boli zabudované skôr dvere, alebo skrine a komody.

17. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd z nasledujúcich právnych predpisov:

18. Podľa § 161 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku („CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa zákona § 451 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

19. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

20. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

21. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

22. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb. %2523517'&ucin-k-dni='30.12.9999'> dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

23. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb. %2523517'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

25. Súd sa v každom súdnom konaní aj bez návrhu primárne zaoberá otázkou, či sú splnené všetky podmienky konania (§161 CSP). Jednou z neodstrániteľných podmienok konania je aj tzv. prekážka rozhodnutej resp. rozsúdenej veci (res iudicata). Súd sa v tomto konaní preto v prvom rade zaoberal námietkou žalovaného, že v časti žalovanej sumy 696,34 Eur už bolo rozhodované v konaní 7C/26/2018, ide teda o prekážku rozhodnutej veci. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie. Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak.

26. Pre určenie, či rozhodnutie vo veci 7C/26/2018 tvorí prekážku rozsúdenej veci v časti žalovanej sumy v podobe investícií do rekonštrukcie bytu žalovaného bolo potrebné ustáliť, o čom bolo v uvedenom konaní rozhodnuté. V uvedenom konaní žalovala žalobkyňa sumu 2 000,- Eur s príslušenstvom titulom na základe dvoch právnych titulov, a to časť 500,- Eur titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke zo dňa 12.07.2016 na sumu 500,- Eur, so splatnosťou k 12.07.2017, bez špecifikácie účelu tejto pôžičky a časť 1 500, Eur titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke z októbra 2016 na sumu 1 500,- Eur so splatnosťou k

31.10.2017 určenej na prerábku bytu. Po výzve súdu na predloženie dokladu preukazujúceho požičanie sumy 500,- Eur dňa 12.11.2018 žalobkyňa vzala časť žaloby v sume 700,- Eur s príslušenstvom späť a žiadala žalovaného zaviazat' na úhradu sumy 1 300,- Eur s úrokom z omeškania 5 % počnúc dňom 01.11.2017 až do zaplatenia. V pôvodnom petite žaloby pred späťvzatím si žalobkyňa uplatnila úroky z omeškania z uvedených súm samostatne od splatnosti uvedených súm, a to zo sumy 500,- Eur od 13.7.2017 a zo sumy 1 500,- Eur od 01.11.2017. Z uvedeného vyplýva, že v sume 700,- Eur, v ktorej bola žaloba vzatá späť, musela byť zahrnutá celá suma 500,- Eur pôžičky so splatnosťou k 12.07.2017 a časť sumy z pôžičky na prerábku bytu (200,- Eur).

27. K späťvzatiu časti prerábky, ktorá je predmetom tohto konania teda mohlo dôjsť maximálne do výšky 200,- Eur, čo však žalovaný spochybnil, a žalobkyňa sa to preukázať nepodarilo. Žalobkyňa na pojednávaní menila svoju výpoveď o tom, čo bolo súčasťou žalovanej sumy, taktiež celková výška prerábky, ktorá mala byť predmetom žaloby v konaní 7C/26/2018 sa vo výpovedi žalobkyne menila. Súd žalobkyňou uvedené skutočnosti o žalovanom nároku v konaní 7C/26/2018 preto vyhodnotil ako účelové, a taktiež na viacerých miestach rozporuplné (celkovú sumu prerábky pri výpovedi menila, prv do uvedenej sumy zarátala aj cenu komody, neskôr už nie). Je pravdou, že aj žalovaný nevedel presne popísať, čo považoval z jeho strany za uhradené v sume 1300 Eur, na úhradu ktorej bol v konaní 7C/26/2018 zaviazaný. To mu však nemožno pripísať za vinu, nakoľko žalovaná nešpecifikovala, za akú konkrétnu prerábku uvedenú sumu požadovala. Preto, ak žalovaný tvrdí, že sumu prerábky dverí a zárubní (žalovanú v tomto konaní) uhradil, môže to preukázať jedine úhradou sumy 1 300,- Eur s príslušenstvom na základe platobného rozkazu v konaní 7C/26/2018, v ktorom žalobkyňa sumu prerábky nijako nešpecifikovala a nemožno už od žalovaného spravodlivo žiadať, aby on preukazoval, čo konkrétne z prerábky bytu žalobkyňa v sume 1300 Eur žalovala, keď to ona v žalobe výslovne neuviedla. Takto by mohla nastať situácia, kedy by sa žalobkyňa opakovane domáhala toho istého nároku, spätne by výpoveďou menila obsah pôvodne požadovaného nároku a žalovaný by sa tak vždy dostal do dôkaznej núdze s preukázaním toho, že uplatnený nárok už uhradil. Bolo povinnosťou žalobkyne ešte v konaní 7C/26/2018 presne vyšpecifikovať sumy, ktoré v uvedenom konaní do žalovanej sumy zahrnula, akej konkrétnej prerábky sa teda týkali. Súd mal preto za to, že v uvedenej sume 1 300,- Eur s príslušenstvom, na úhradu ktorej bol platobným rozkazom v konaní sp. zn. 7C/26/2018 žalovaný zaviazaný, a ktorú zaplatil, boli aj investície do rekonštrukcie bytu žalovaného, ktoré sú predmetom tohto konania v sume 696,34 Eur.

28. Je však potrebné uviesť, že žalovaný si vzhľadom na vyššie uvedené musel byť vedomý toho, že predmetom konania 7C/26/2018 ostala už len suma z pôžičky na prerábku, a preto sa súd nestotožnil s jeho tvrdením, že podľa žalovaného bola v tej sume zahrnutá aj časť dlhu za testy DNA v konaní 4C/111/2016. Taktiež súd neprihliadal na tvrdenie svedkyne, matky žalovaného, že jej syn za DNA testy už zaplatil, nakoľko ona mohla taktiež vychádzať len z toho, čo jej syn uviedol.

29. V časti sumy 696,34 Eur preto súd konanie pre prekážku rozsúdenej veci zastavil

30. Súd v časti investícií do dverí a zárubní v sume 696,34 Eur, napriek vyššie uvedenému, považuje za vhodné vyjadriť sa k charakteru tohto nároku. Súd totiž dospel k záveru, že aj v prípade, ak by uvedená časť žalovanej sumy pripadajúca na prerábku bytu nebola postihnutá prekážkou rozhodnutej veci, súd má za to, že tento nárok je premlčaný, nakoľko ho posúdil ako nárok z bezdôvodného obohatenia a subjektívna premlčacia lehota na jeho uplatnenie už uplynula. Žalobkyňa tento nárok špecifikovala raz ako pôžičku, raz ako bezdôvodné obohatenie. Tu súd poznamenáva, že tvrdenie žalovaného, že vrátil požičanú sumu 696,34 Eur, však automaticky nepotvrďuje, že došlo k uzavretiu pôžičky, tak ako to o tejto sume tvrdila žalobkyňa. Dôkazné bremeno na preukázanie skutkového tvrdenia žalobkyne o poskytnutí pôžičky žalovanému (s konkrétnymi dohodnutými náležitosťami, ktorou je aj doba vrátenia pôžičky tvrdená žalobkyňou) zaťažovalo v tomto konaní žalobkyňu. Súd má za to, že žalobkyňa dôkazné bremeno ohľadom tohto skutkového tvrdenia neunesla, navyše samotným výsluchom žalobkyne na pojednávaní bolo toto tvrdenie vyvrátené, keď žalobkyňa uviedla, že medzi ňou a žalovaným došlo k uzavretiu dohody, že po vyplatení sumy 2 000,- Eur žalovanému, tento na žalobkyňu prevedie polovicu bytu. Po tom čo pred 2 rokmi do bytu investovala už cca 1 500,- Eur jej žalovaný povedal, že si to rozmyslel, a že jej peniaze vráti, keď sa rozídu. Z uvedeného vyplýva, že skutočnou vôľou žalobkyne pri investovaní do nehnuteľností žalovaného teda nemohlo byť uzavretie pôžičky. Žalovaný však na pojednávaní poprel uzavretie takejto dohody, respektíve príslubu, že byt na žalobkyňu po investovaní uvádzaných súm v budúcnosti prevedie. Nakoľko ani existenciu takejto dohody, respektíve

prísľubu žalobkyňa nepreukázala, a dôkazné bremeno v tom zaťažovalo práve ju, bolo jej nárok na zaplatenie investovanej sumy do majetku žalovaného možné posúdiť jedine z titulu bezdôvodného obohatenia. Podľa rozsudku NSČR zo dňa 29. marca 2003, sp. zn. 25 Cdo 355/2001 „vynaložením investícií do cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu vzniká vlastníčkovi bezdôvodné obohatenie (v rozsahu zhodnotenia nehnuteľnosti) k okamihu, kedy ku zhodnoteniu došlo, teda kedy sa majetkový stav vlastníka zvýšil o hodnotu zodpovedajúcu zvýšeniu hodnoty veci.“ Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty treba považovať deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Vzhľadom na to, že nebol preukázaný prísľub žalovaného o prevode polovice bytu na žalobkyňu, má sa za to, že žalobkyňa nemohla predpokladať v budúcnosti to, že byt na ňu bude prevedený, teda takú okolnosť, ktorá by ju viedla k investovaniu do bytu v domnienke, že bude na ňu prevedený, v ktorom prípade by sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby mohol odvíjať až od momentu ukončenia spolužitia strán sporu, resp. od momentu, kedy by bolo zrejmé, že k prevodu bytu nedôjde. Pokiaľ teda boli investície zo strany žalobkyne vynaložené v septembri a októbri 2016 a keď ich žalobkyňa musela hrať za plného vedomia, že investuje do výlučného vlastníctva žalovaného, začala jej plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota momentom investovania, t.j. v septembri 2016 resp v októbri 2016, a dvojročná subjektívna premlčacia lehota by uplynula najneskôr v októbri 2018. Žalobkyňa podala žalobu až v decembri 2018, teda po uplynutí tejto lehoty.

31. Čo sa týka časti žalovaného nároku v sume 94,99 Eur titulom nákupu komody, tento súd posúdil ako nedôvodný. Na pojednávaní žalobkyňa síce uviedla, že komodu nevnímala ako svoje vlastníctvo, kupovala ju žalovanému a brala to tak, že investuje do jeho bytu, avšak podstatné tu bolo preukázať, že túto komodu nadobudol do svojho vlastníctva a vnímal ako svoje vlastníctvo žalovaný. Ten uvedenú skutočnosť poprel a žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala prevod vlastníctva uvedenej komody na žalovaného. Nemožno to považovať ani za investíciu do cudzej nehnuteľnosti, nakoľko táto vec slúži vlastnému účelu, je od nehnuteľnosti oddeliteľná a preto nebolo možné pri tejto komode hovoriť o investícii do bytu žalovaného. Ak si uvedený nárok žalobkyňa uplatňovala alternatívne aj titulom pôžičky, tu taktiež súd uvádza, že dôkazné bremeno na preukázanie poskytnutia pôžičky žalovanému (s konkrétnymi dohodnutými náležitosťami) zaťažovalo v tomto konaní žalobkyňu a žalobkyňa dôkazné bremeno ohľadom tohto skutkového tvrdenia, ktoré bolo žalovaným popreté, neunesla. Zároveň, aj pre prípad, že by sa žalobkyňa chcela domáhať vydania veci, prípadne náhrady za to, že jej vec žalovaný zadržuje, bolo nutné preukázať, že komoda je skutočne v dispozícii žalovaného, čo sa žalobkyňi nepodarilo.

32. Z uvedeného dôvodu súd žalobu v časti nároku na zaplatenie 94,99 Eur zamietol.

33. Čo sa týka nároku na zaplatenie sumy 200,- Eur, tu žalobkyňa tvrdila, že ide o časť sumy, ktorá bola poskytnutá na základe dohody strán na úhradu trov dôkazu v konaní 4C/111/2016 vo výške 400,- Eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá do 12.07.2017, a z ktorej bolo vrátené 200,- Eur, a to vo forme započítania hodnoty práčky žalovaného, ktorú poskytol žalobkyňi, na túto sumu. Žalovaný o tejto sume v písomných vyjadreniach síce tvrdil, že podľa neho tu taktiež šlo o investovanie do cudzej veci, nárok z ktorého bol ako nárok z bezdôvodného obohatenia premlčaný, avšak pri výsluchu na pojednávaní priznal, že medzi nimi došlo k dohode o vrátení tejto sumy, a to tak, že polovica bude vrátená vo forme práčky a druhá polovica v hotovosti. Žalovaný mal za to, že k úhrade tohto zvyšku dlhu došlo v rámci uhradenej sumy 1 300,- Eur v konaní sp.zn. 7C/26/2018. Zároveň poprel, že ako dátum splatnosti požičanej sumy bol dohodnutý termín 12.07.2017. Z týchto skutočností súd vyvodil záver, že žalovaný potvrdil existenciu pôžičky v sume 400,- Eur, ktorej reálne odovzdanie na účet OS Revúca bolo preukázané žalobkyňou priloženým platobným príkazom. Tu súd konštatuje že aj uskutočnením prevodu na účet tretej osoby je splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi (rozsudok NS ČR č.k. 28Cdo 3790/2008). Žalovaný však spochybnil dohodu o splatnosti uvedeného dlhu k 12.07.2017.

34. V danom prípade teda poskytnutie pôžičky 400,- Eur žalovanému a vrátenie sumy 200,- Eur (v podobe protihodnoty práčky) nebolo sporné. Sporným ostala dohoda o čase splatnosti dlhu a o tom, či žalovaný uhradil aj zvyšných 200,- Eur, ktoré sú predmetom tohto sporu. Dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že žalovaný zvyšnú časť dlhu vrátil, v tomto prípade zaťažovalo žalovaného. Žalovaný v tomto smere dôkazné bremeno neunesol. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, žalovaný si musel byť vedomý toho, že predmetom konania 7C/26/2018 ostala už len suma z pôžičky na prerábku, preto bolo irelevantné jeho tvrdenie, že podľa neho je v tej sume zahrnutá aj časť dlhu za testy DNA.

Zároveň tomu nasvedčuje skutočnosť, že žalobkyňa predžalobnou výzvou zaslanou žalovanému ešte pred vydaním platobného rozkazu v konaní 7C/26/2018, žalovaného vyzývala na zaplatenie sumy 200,- Eur (ako časť záväzku v spore 4C/111/2016) popri vtedy ešte súdom nepriznanej sume 1 300,- Eur. Dôkazné bremeno na preukázanie dohody o splatnosti pôžičky k 12.07.2017 zaťažovalo žalobkyňu. Nakoľko žalovaný takúto dohodu o dátume splatnosti uvedeného dlhu poprel a žalobkyňa nepredložila náležitý dôkaz preukazujúci jej tvrdenie, súd mal za to, že doba splatnosti dlhu dohodnutá nebola. V takom prípade je v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Uvedený záver vyplýva taktiež z rozsudku NSČR 33Odo/846/2006, ako aj z odbornej literatúry (Fekete, I.: Občiansky zákonník 2, Veľký komentár, Bratislava: Eurokodex 2011, str.1970). Žalobkyňa žalovaného preukázateľne požiadala o vrátenie uvedenej sumy predžalobnou výzvou zo dňa 13.11.2018, ktorú si žalovaný neprevzal v odbernej lehote a uložením tejto zásielky na pošte dňa 19.11.2018 sa adresát (žalovaný) mal možnosť s jej obsahom oboznámiť (rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010). Dlh žalovaného bol teda splatný v zmysle § 563 OZ dňa 20.11.2018. Žaloba bola teda podaná v lehote a zároveň je uvedený dátum aj prvým dňom omeškania žalovaného s úhradou tohto dlhu.

35. Súd preto nároku žalobkyne v tejto časti vyhovel a zaviazal žalovaného na úhradu 200,- Eur spolu s úrokom z omeškania od 20.11.2018 až do zaplatenia.

36. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že v sms komunikácii žalovaný uznal svoj dlh v tomto konaní čo do dôvodu a výšky. Z predloženej sms komunikácie medzi stranami konania však uvedené tvrdenie nevyplýva. Uznanie dlhu, ako jednostranný právny úkon, musí napĺňať znaky určitosti a zrozumiteľnosti, aby nemohol vzbudzovať žiadne pochybnosti o tom, že sa jedná o konkrétny dlh a jeho uznanie čo do dôvodu a výšky. Nakoľko zákon pre uvedený právny úkon vyžaduje pod sankciou neplatnosti písomnú formu, musí byť už z písomne zaznamenaného obsahu prejavu vôle dlžníka takáto zrozumiteľnosť a určitosť tohto prejavu jasná, teda musí byť z neho zrejmý prísľub dlžníka uhradiť konkrétny dlh v konkrétnej výške a uznanie aj jeho dôvodu. Túto komunikáciu nebolo možné za takúto spôsobilé uznanie dlhu vo vzťahu k žalovanému nároku uznať, nakoľko tam absentovala špecifikácia dlhu, nebolo zrejmé, kedy bol takýto prejav urobený a nevyplýval z neho ani prísľub úhrady určitého dlhu.

37. Súd v konaní zamietol návrhy strán na vykonanie dôkazov výplatnými páskami za roky 2016 až 2018, ako aj výsluchom zamestnávateľa žalovaného, nakoľko vykonanie týchto dôkazov nepovažoval za účelné a hospodárne v tomto konaní. Výška príjmu žalovaného nemohla mať preukaznú hodnotu vo vzťahu k sporným otázkam v tomto konaní, teda či došlo medzi stranami k uzavretiu zmluvy o pôžičke, respektíve k dohode o vrátení dlhu v prípade rozchodu strán sporu a k ostatným riešeným skutkovým otázkam.

38. Taktiež čestné vyhlásenia príbuzných a známych žalobkyne o tom, že majú vedomosť o uzavretí ústnych zmlúv o pôžičkách, ktoré boli aj obsahom spisu 7C/26/2018, nebolo možné vo vzťahu k tomuto konaniu považovať za dôkazy preukazujúce existenciu jednotlivých žalovaných nárokov. Navyše sa tieto dôkazy mali vzťahovať k nárokom uplatňovaným v inom súdnom konaní (sp. zn. 7C/26/2018) a v zásade z nich vyplýva, že určité osoby majú len vedomosť o existencii ústne uzavretých zmlúv a nie, že osoby čestne vyhlasujúce boli svedkami takýchto zmlúv s konkrétne dohodnutými náležitosťami.

39. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná stane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa ust. § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci väčší úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 59,66 %. K uvedenému súd dospel jednoduchým výpočtom, kde žalobkyňa žalovala sumu 991,33 Eur (100%), úspešná bola v sume 200 Eur, t.j. jej úspech bol 20,17 %, neúspešná bola v sume 791,33 Eur, čo je úspechom žalovaného (79,83 %), čistý úspech žalovaného bol teda vyrátaný ako rozdiel jeho úspechu a neúspechu v konaní (79,83 % - 20,17 % = 59,66 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti

rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP. Súd preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresný súd Revúca a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Banskej Bystrici.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak strana sporu (žalobca alebo žalovaný) nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnená strana podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.